

глежда постановката на Чеховата пиеса в Московския художествен театър. Яворов много добре е знаел, че МХТ-овци първи задават сценичния тон, театралната концепция на Чеховите пиеси, повлияни в немалка степен от участието на самия Антон Павлович в сценичното решение на спектаклите. Жалкото в случая е, че прогностичната статия на Яворов върху Чеховата пиеса не се взема под внимание нито тогава, нито по-късно при театралните постановки на текстовете му. По ирония на съдбата тя успешно се вписва в контекста на 1920 г., когато трупата на В. Качалов гостува в София и за първи път българският зрител и критик се запознава с оригиналната възстановка на Чеховите постановки, за да усети „отровният дъх“ на блатните изпарения в Чеховия свят. И тогава се разбира, че нашите спектакли на „Вуйчо Ваньо“, както и постановките на други Чехови пиеси, са далеч от стила и характера на МХТ-овските интерпретации (наложили се като едно от лицата на модерния театър). Обяснение за това състояние на българските постановки по Чехов може да се потърси в ранната Яворова диагноза/прогноза за формалния характер на театралната критика, която трябва да обнови своя инструментариум и език, за да може да изпълни ролята си на институция, коригираща и наместваща театралния прочит.

Времето след войните ще внесе в нея редица обновителни процеси, ще се появят теориите на Гео Милев и Сирак Скитник за художествения синтез и „условната постановка“, за декора и символа, за единния стил на театралното представление. Спектакълът ще се разглежда като сложно семиотично единство, в което текст, актьор, декор, осветление и музика са равноправни участници. Тежестта от литературния текст ще се измести към сценичния образ. Тогава и режисьорът ще се превърне в истински съ-участник, в съ-автор и интерпретатор на поставяните текстове и работата му ще намери специално място в театралната рецепция. В театралното ни пространство ще навлязат нови естетически теории и практики, нови сценични системи и актьорски школи, за да се създаде онази творческа среда на експерименти и провокации, чиято липса интуитивно напипва критикът Яворов едно десетилетие по-рано. Пристрастен театрал и модерен творец, той става един от първите, които забелязват празнините в критическото мислене и говорене за модерната драма и театър и го формулира като болен синдром на критическата рецепция.